

PROSTĚ JSEM TA A PATNĚ...

ÁĚtrtek, 26 bÁ™ezen 2009

Chodíme spolu pÁ™es tÁ™i roky. Mám ho moc ráda, ale nĚjak nevím, co s nĚm vztahem. Je mi uÁ¾ pÁ™es tÁ™ice bych chtĚla nĚ vztah nĚjak nasmĚrovat na pÁ™ipadnĚ manÁ¾elství a miminko. Nu, dokonce jsme se dohodli, Á¾e zasnoubíme, Á¾e si udĚláme zasnubní cestu, ale nakonec zase ze vĚeho seĚlo. V souĚasnĚ dobĚ bydlíme ka¾dĚ doma dokonce v jinĚm mĚstĚ; pÁ™edtĚm jsme bydleli spolu. On se toti¾ odstĚhoval za prací.

Víte, pÁ™itel mi vĚtĚinu Áasu dlouze, pÁ™edlouze vysvĚtluje, co dĚlám ĚpatnĚ, co jsem kdy udĚlala ĚpatnĚ. (Asi budu skákat od tĚmatu k tĚmatu, ono popsát v nĚkolika ÁtĚdcích tÁ™i roky...) SpĚ vĚ napĚ kousek nĚho dialogu. NapĚklad mi napsal, Á¾e "on se chtĚl zasnoubit, ale nĚlo to, protoĚ to je na celĚ ÁĚivot a pÁ™ipadlo mu to teĚ nezodpovĚdnĚ, protoĚe jĚ mu neustĚle dĚlám stres. Ani poÁ¾adat o ruku mĚ nemĚ, protoĚe jsem mu prozatĚm nedokázala, Á¾e umím mu nedĚlat stres a tak prý, kdy¾ to vydrĚím, aby se alesp mĚsíc ze mne nestresoval, tak se se mnou zasnoubí.

Tak jsem mu odpovĚdĚla, Á¾e nemĚu takhle dĚl, Á¾e mi ty vĚné hĚdky jednoduĚ nedĚlají dobÁ™e. On Á¾e stejnĚ vĚchno bĚÁ¾í jen jak chci jĚ, Á¾e on teda bude moje rozhodnutí respektovat, ale Á¾e jsem ho vlastnĚ neposlouchala, Á¾e mu nevĚm, Á¾e mu dĚlám jen problémy a Á¾e on je schopnĚ pÁ™iznat, Á¾e chyba je na obou stranĚch, jĚ ne, Á¾e jĚ poÁ™ád jen vidím, co on dĚlá ĚpatnĚ ale na sobĚ nevidím nic Ěpatného, Á¾e jĚ jsem poÁ™ád dokonalá, co má poÁ™ád pravdu a on je ten co trpí (a takhle to neustĚle pokračuje, stĚle to stejnĚ). No, a jĚ mu zase nakonec uvĚĚla, cítila jsem se ĚpatnĚ, Á¾e jĚ jsem vĚchno zvrzala. Kdy¾ jsem mu napĚklad Á™ekla jeho kámoĚi Á™ekli, Á¾e byl slabĚ a vystresovanĚ uÁ¾ i pÁ™ed nĚm vztahem, Á¾e nejedl ani pÁ™ed tĚm (on hladovky), a hlavnĚ, Á¾e má kámoĚi pÁ™evĚnĚ z kostela a s jinými se stejnĚ moc nikdy ne bavil, tak mi zase Á™ekl jak je smutnĚ, Á¾e ho vĚbec neznám, Á¾e mu nerozumím, Á¾e on má milióny kámoĚi, je silnĚ a rozumí lidem, a Á¾e byl i u psychologa a ten Á™ekl, Á¾e má velice zdravĚ pohled na svĚt. (MĚ je vystudovanĚ filosof, a velmi, velmi vĚĚící kÁ™ Á¾e si myslím, Á¾e dokĚu odhadnout lidi, ale Á¾e o lidech nemám ani páru atd. VyznĚlo to jeho dlouhĚ povĚdání nakonec zase nĚjak logicky, nebo se mi to tak zdĚlo - ka¾dopĚdnĚ jsem na vĚchny jeho pÁ™ipomĚnky zase pÁ™istoupila, a cítím se, jako by mĚ vyprali v praĚce. On jednoduĚ se mnou zaĚne mluvit tak, jako kdyby on byl ten jedinĚ normálnĚ a sprĚvnĚ; ale moĚná, Á¾e mu nedávám pocit, Á¾e mu vĚĚm a Á¾e si ho vĚĚím, a on je toti¾ neustĚle pod (No, a pak po nĚjakĚ dobĚ dostanu strach, jak bych mohla nĚkoho tak zvlĚtnĚho, dobrĚho a morálnĚho ztratit a tak se zase snaĚím.) VĚera v noci jsme mĚli zase biblickĚ vĚstup: prý nejsem dostateĚnĚ dobrĚ kÁ™esĚn, ne vĚnĚ, neberu vĚnĚ bibli ani boha, on to ví, studuje ji toti¾ poÁ™ád, nejradĚji by byl ka¾dĚ den v kostele, kdeĚto jĚ bibli, protoĚe Á™íkám, Á¾e bĚh je v lidech, kdeĚto on to diskutoval v kostele a je to leĚ, lidi jsou ÁablovĚ a bĚh je v nĚ pĚl druhĚ v noci jsem mu Á™ekla, Á¾e dĚmĚ, kdy¾ jsme bydleli spolu, mi nic tolik nevyĚital, protoĚe na mne visel, pak u nepotĚboval (kdy¾ se vrátil k mamince), tak mi teĚ dĚvá kapky; Á™ekla jsem mu, Á¾e mĚ jen vyuĚil pro svoje potĚĚnĚ, a praskla jsem mu telefonem. To máte jen takovĚ nĚhled, jak to u nĚs vypadĚ. JĚ jsem taky kÁ™esĚanka, ale ne tak vĚnivĚ, jako on, chtĚla bych mít normálnĚ ÁĚivot, ale asi to nĚjak nezvlĚdám. Nakonec si vĚdy myslím, Á¾e mu vlastnĚ ubliĚuju... PlĚcám se v tom uÁ¾ tÁ™i roky... A pÁ™edevĚm - vĚbec si nevím rady.

EliĚka